

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Τη δεκαετία του '80 έμεινα σε ένα σπίτι διακοσίων τετραγωνικών στο Σοσαλίτο της Καλιφόρνια. Πάνω από μια θάλασσα ακακιών, είχα απρόσκοπτη θέα στον όρμο του Σαν Φρανσίσκο, με το Τιμπουρόν και το Έιντζελ Άιλαντ στο βάθος· στην μπροστινή βεράντα θέριευαν ευκάλυπτοι· οι αναβαθμίδες με τους πλούσιους οπωρώνες του σπιτονοικοκύρη μου κάλυπταν την πλαγιά πίσω μου, ενώ το στενό ιδιωτικό δρομάκι έπνιγαν θεόρατα γιασεμιά. Εκεί έγραψα το *Οχτώ*, δουλεύοντας τα βράδια και τα Σαββατοκύριακα στην αντίκα γραφομηχανή μου IBM Selectric (την οποία φυλάω ακόμα στο ντουλάπι με τα ενθύμιά μου), δεδομένου ότι τα πρωινά εργαζόμουν στην Bank of America.

Ρωτούσα διαρκώς τους φίλους μου: «Δε βρίσκεις ότι είναι το ιδεώδες σκηνικό για τη συγγραφή ενός περιπετειώδους μπεστ σέλερ;» Εκείνοι μάλλον πίστευαν πως ήταν το τέλειο μέρος για να γράψω ένα βιβλίο που κανείς δε θα αγόραζε ή θα διάβαζε ποτέ.

Αλλά ο πρώτος μου λογοτεχνικός πράκτορας, ο Frederick Hill, κατάλαβε από την πρώτη στιγμή που διάβασε το *Οχτώ* ότι δεν υπήρχαν άλλα βιβλία σαν αυτό. Με δύο συνυφασμένες ιστορίες που τις χώριζαν δύο αιώνες· με εξήντα τέσσερις χαρακτήρες, όλοι τους κομμάτια στην παρτίδα σκακιού που ήταν η πλοκή· με δευτερεύουσες ιστορίες που εξελίσσονταν μέσα στην κεντρική· με μυστηριώδεις κρυπτογραφικές επιπέδους Σέρλοκ Χολμς και μαγικούς γρίφους τύπου Dr. Matrix, το *Οχτώ* θύμιζε περισσότερο διαγαλαξιακό χάρτη σχέσεων μέσα στο σύμπαν παρά μυθιστόρημα. Αλλά ευτυχώς, ο Fred γνώριζε επίσης ότι η εκδοτική ομάδα του Ballantine Books, του πρώτου εκδοτικού οίκου χαρτόδετων στην Αμερική, αναζητούσε ένα έργο για να

λανσάρει την πρώτη σειρά σκληρόδετων βιβλίων στην αγορά. Έψαχναν κάτι μοναδικό – ούτε αμιγώς «λογοτεχνικό» ούτε αμιγώς «μπεστ σέλερ», κάτι που δύσκολα θα ενέτασσε κανείς σε μια κατηγορία.

Η εκδοτική ομάδα του Ballantine με αυτό το όραμα απαρτιζόταν από: την πρόεδρο, Susan Peterson, την αντιπρόεδρο του Τμήματος Μάρκετινγκ Clare Ferraro και το διευθυντή του Τμήματος Επιμέλειας Robert Wyatt. Έλαβαν το *Οχτώ* ανολοκλήρωτο το 1987. Στις 15 Μαρτίου 1988 η επιμελήτριά μου Ann LaFarge κι εγώ ολοκληρώσαμε την επιμέλεια. Το βιβλίο παρουσιάστηκε στο συνέδριο της Ένωσης Αμερικανών Βιβλιοπωλών το Μάιο του ίδιου έτους. Όλοι εκπλαγήκαμε ευχάριστα από την άμεση αποδοχή του, πώς το αγκάλιασαν οι πάντες σαν να επρόκειτο για δική τους ανακάλυψη. Αμέσως μετά πουλήθηκαν τα μεταφραστικά δικαιώματα σε έντεκα χώρες· η Λέσχη «Βιβλίο του Μήνα» επέλεξε αυτό το βιβλίο, το *Publishers Weekly* και το *Today Show* ζητούσαν συνεντεύξεις με τη συγγραφέα – και όλα αυτά προτού καν εκδοθεί στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Παρ' όλα αυτά, κανείς δεν ήξερε πώς να το περιγράψει. Έλαβε κριτικές ως μυθιστόρημα μυστηρίου, επιστημονικής φαντασίας/φαντασίας, ρομάντζο, θρίλερ, περιπέτειας, λογοτεχνίας, εσωτερισμού και/ή ιστορικό μυθιστόρημα. Ως συγγραφέας, εγώ χαρακτηρίστηκα η θηλυκή Ουμπέρτο Έκο, Αλέξανδρος Δουμάς, Τσαρλς Ντίκενς και/ή Στίβεν Σπίλμπεργκ. Με το πέρασμα του χρόνου, το *Οχτώ* έγινε μπεστ σέλερ σε σαράντα με πενήντα χώρες και μεταφράστηκε σε περισσότερες από τριάντα γλώσσες – κατά κύριο λόγο, κρίνοντας από τη γνώμη των αναγνωστών, επειδή είναι μοναδικό.

Οι αναγνώστες συχνά με ρωτούσαν πότε θα καταπιανόμουν ξανά με την πλοκή και τους χαρακτήρες. Όμως, με δεδομένη την πολυπλοκότητα της δομής, το είδος των εκπλήξεων και των μυστικών που αποκαλύπτονται στο *Οχτώ* σχετικά με τους χαρακτήρες και το ίδιο το σκάκι, πίστευα ότι ο μόνος τρόπος για να παραμείνει το βιβλίο μου μοναδικό ήταν να *μην* έχει μία ή περισσότερες συνέχειες. Προφανώς όμως το βιβλίο μου είχε άλλη γνώμη· η ιστορία του δεν είχε τελειώσει.

Ενώ εκτυλίσσονταν τα πραγματικά δραματικά γεγονότα μετά το 2001, έχοντας όλο και περισσότερα στοιχεία κοινά με την πλοκή του πρώτου μου μυθιστορήματος –το πετρέλαιο, τη Μέση Ανατολή, την

τρομοκρατία, τους Άραβες, τους Βερβέρους, τους Ρώσους, την ΚGB, το σκάκι-, κατάλαβα ότι έπρεπε να επισκεφθώ ξανά την περιοχή του κόσμου όπου «επινοήθηκε» αρχικά το Σκάκι του Μονγκλάν από τον Τζαμπέρ στο *Οχτώ*: τη Βαγδάτη.

Το 2006 οι λογοτεχνικοί μου πράκτορες, ο Simon Lipskar στην Αμερική και ο Andrew Nurnberg στο εξωτερικό, με έπεισαν να γράψω τα πρώτα τρία κεφάλαια αυτού που τους είπα πως είχα κατά νου για την πλοκή και τους χαρακτήρες ως συνέχεια του *Οχτώ*. Και η ομάδα του Ballantine που «άναψε τη σπίθα», η οποία φούντωσε στη *Φωτιά*, ήταν: η πρόεδρος του Random House Publishing Group, Gina Centrello· η εκδότρια Libby McGuire· και η εκπληκτική Kimberly Hovey, που ξεκίνησε πριν από είκοσι χρόνια ως πρώτη μου υπεύθυνη δημοσίων σχέσεων για το *Οχτώ*, διετέλεσε διευθύντρια δημοσίων σχέσεων για τα άλλα βιβλία μου στον εκδοτικό οίκο Ballantine και είναι τώρα διευθύντρια μάρκετινγκ εκεί.

Τέλος, θα ήθελα να αναφέρω ξεχωριστά τον επιμελητή μου Mark Tavani, που μου τράβηξε το χαλί κάτω από τα πόδια τον Ιούλιο του 2007, λέγοντάς μου ότι δεν μπορούσα να «επαναπαύομαι στις χάρτινες δάφνες μου» (όπως λέμε στη μυθιστοριογραφία), αλλά όφειλα να σκάψω βαθύτερα και να πετάξω ψηλότερα.

Κι αυτό έκανα.